

Вземешъ чука, питатъ те: какво правишъ? — Чукамъ, Много добрѣ правишъ. Но ако седнешъ нѣкъдѣ въ размишление, казватъ: този будала какво е седналъ тамъ? Цѣль день седи като нѣкой истуканъ. Туй сж схващания! И всички хора, които работягъ, все за будали минаватъ. Защо? Днешнитѣ хора мислятъ, че религиознитѣ хора не работятъ. Не е тѣй. Истинската работа е само въ служене на Бога. Е, кое е по хубаво? И азъ мисля, ча ако нѣкой светия разоре нѣкога само единъ декаръ земя, то житото, което ще се роди, ще има зрънца, подобни на кокоши яйца. И като ядешъ, това жито ще мѣза на такава хубава паста, каквато никой не може да ти направи и въ устата си ще изпитвашъ такава, приятность, която ще те ободри и ще ти държи сито за цѣла седмица. Питамъ: слѣдъ това нѣма ли да се разрѣши въпросътъ за хлѣба? Днесъ казвате: хлѣбець, хлѣбець! и — по три пѣти на день ядете. И въпросътъ за хлѣба пакъ не се разрѣшава.

„Защото си знаете, какво щѣше да прави“.

Ще ви приведа другъ единъ примѣръ, за професоръ Блякстонъ, псевдонимъ на единъ виденъ химикъ и физикъ, новаторъ, който се занимавалъ съ дълбоки въпроси на живата природа. Той ималъ своя отлична, голѣма лабаратория, добрѣ наредена съ шишета отъ разни голѣмини и съ различни съдържания. Единъ день заминава за екскурзия за цѣль мѣсець, да прѣкара врѣмето си изъ природата, и оставя ключа отъ лабараторията си на своята любознателна слугиня, да наглежда отъ врѣме на врѣме. Тя отваря лабараторията и вижда, че